

Pasaulinio bestselerio „Mes dedame tašką“ autorės knyga

NEIŠPAZINTYS

Romanas

COLLEEN
HOOVER

baltos lankos

Colleen Hoover

Išpažintys

romanas

Iš anglų kalbos vertė Rima Bertašavičiūtė

baltos lankos

Visos išpažintys šiame romane tikros –
jas atsiuntė anoniminės skaitytojos ir skaitytojai.
Jums, sukaupusiems ir sukaupusioms drąsą
jomis pasidalinti, ir skiriu šią knygą.

Prologas

Obern

Žengdama pro ligoninės duris jau žinau: tai paskutinis kartas.

Lifte spaudžiu trejetą ir paskutinį kartą stebiu, kaip įsiziebia skaičius.

Trečiame aukšte lifto durys atsiveria, nusišypsau budinčiai slaugytojai ir matau jos veide gailestį – paskutinį kartą.

Praeinu medicinos priemonių kambariuką, koplyčią, darbuotojų poilsio kambarį – patį paskutinį kartą.

Einu koridoriumi, žvelgiu tiesiai, susiimu ir tyliai pabeldžiu į jo duris, laikiu, kol Adamas pakvies užteiti, – paskutinį kartą.

– Prašom.

Jo balse vis dar girdėti viltis – ir aš niekaip nesuprantu, iš kur ji.

Jis guli lovoje aukštiekninkas. Pamatęs mane švelniai nusišypso ir kilsteli antklodę, kviečia įlįsti. Lovos apsauga nuleista, aš įsirangau, apglėbiu jį per krūtinę, išspraudžiu kojas. Veidu įsikniaubiu jam į kaklą, ieškau jo šilumos, bet nerandu.

Šiandien jis šaltas.

Jis pasisukinėja ir galiausiai mes vėl gulime kaip visada: jo kairė ranka po manimi, dešinė ranka apglėbęs mane glaudžia prie savęs. Įsitaisyti jam užtrunka vos ilgiau nei paprastai, pastebiu, kad sulig kiekvienu judesėliu jo kvėpavimas patankėja.

Stengiuosi to nepastebėti, bet taip sunku. Žinau, kad jis vis labiau silpsta, matau, kad jo oda vis blykšta, girdžiu, kaip lūžta jo balsas. Kiekvieną dieną, kai man leidžiama būti su juo, matau, kaip jis sprūsta iš rankų, ir nieko negaliu padaryti. Niekas nieko negali – tik bejėgiškai stebėti.

Jau pusę metų žinojome, kad šitaip viskas ir baigsis. Žinoma, tikėjomės stebuklo, bet gyvenime tokių stebuklų nebūna.

Sušalusios Adamo lūpos paliečia man kaktą ir aš užsi-merkiu. Sakiau sau, kad tikrai neverksiu. Žinau, neįmanoma, bet kiek tik galėdama stengiuosi sutramdyti ašaras.

– Kaip liūdna, – šnabžda jis.

Šie žodžiai visai nedera prie paprastai pozityvios jo nuotaikos, bet jie mane guodžia. Žinoma, nenoriu, kad jis liūdėtų, bet dabar mudu liūdime dviese.

– Man irgi.

Per kelias pastarąsias savaites man jį lankant vis juokdavomės, šnekėdavome, net prisiversdami. Nenoriu, kad šį kartą kas nors būtų kitaip, bet žinodama, jog matomės paskutinį kartą, nebepajėgiu sugalvoti, iš ko pasijuokti. Apie ką dar kalbėti. Tenoriu kartu su juo verkti, rėkti, kad viskas labai neteisinga, – bet taip sugadinčiau paskutinį prisiminimą.

Portlando gydytojams pasakius, kad niekuo nebegali padėti, jo tėvai nusprendė perkelti jį į Dalaso ligoninę. Ne todėl, kad būtų tikėjęsi stebuklo, – tiesiog visa šeima gyvena Teksasoje, taigi jie norėjo leisti jam pabūti arčiau brolio, arčiau visų, kurie jį myli. Mudu pradėjome draugauti prieš metus, Adamas su tėvais tada buvo vos prieš du mėnesius atsikraustęs į Portlandą.

Grįžti į Teksasą Adamas sutiko tik tuo atveju, jei leis važiuoti ir man. Pakovojome, kol sutiko ir vieni tėvai, ir kiti, bet

galiausiai Adamas motyvavo tuo, kad miršta tai jis, tad jis ir turėtų nuspręsti, su kuo ir kaip būti tam laikui atėjus.

Į Dalasą atvykau prieš penkias savaites, bet mudu jau išei-
kvojome visus įmanomus tėvų užuojautos likučius. Man liep-
ta tuoj pat grįžti į Portlandą, kitaip mano tėvams bus pateikti
kaltinimai, kad nelankau mokyklos. Jei ne ta mokykla, jo tėvai
būtų leidę man pasilikti, bet maniškiamis šiuo metu mažiausiai
trūksta dar ir bėdų su teisėsauga.

Išskrendu šiandien, ir mes jau nebežinome, ar įmanoma
jiems išaiškinti, kad man nereikia sėsti į tą lėktuvą. Vakar vis
nesilioviau maldauti, ir galiausiai Adamo mama Lidija išrėžė
viską, ką apie tai mano, tačiau Adamui aš to nesakiau ir tikrai
nesakysiu.

– Obern, tau tik penkiolika. Tau atrodo, kad žinai, ką jam
jauti, bet po mėnesio vis tiek jį pamirši. O mes, mylintys jį nuo
pat jo gimimo, šią netektį nešiosimės visą gyvenimą. Su mu-
mis jis ir turi šiuo metu būti.

Keistas jausmas: tau tik penkiolika, o jau išgirdai patį
žiauriausią dalyką, kokį tik kada nors išgirsi. Net nežinojau,
ką jai atsakyti. Penkiolikmetės merginos meilė visiems atrodo
toks niekalas – kaip tai penkiolikmetei apsiginti? Nėra kaip
gintis, kai tau prikaišioja patirties trūkumą ir jaunystę. Gal jie
ir teisūs. Gal mes nežinom, kas yra meilė, gal tik suaugusieji
tą žino, – bet mes ją jaučiam, tikrų tikriausiai. Kaip tik dabar
jaučiu, kad tuoj plyš širdis.

– Kiek dar iki skrydžio? – klausia Adamas, o jo pirštai
paskutinį kartą man ant rankos lėtai vedžioja apskritimus.

– Dvi valandos. Apačioj laukia Trėjus su tavo mama. Sako,
kad reikia išvažiuoti po dešimties minučių, kitaip nespėsim.

Jis tyliai pakartoja:

– Po dešimties minučių. Bet man tikrai neužteks laiko, kad mirties patale išpasakočiau tau viską, ką supratau apie gyvenimo esmę. Reikia bent jau penkiolikos. Dvidešimt būtų išvis jėga.

Nusijuokiu; dar niekad nesu išleidusi tokio apgailėtino, tokio graudaus garso. Abu išgirstame nevirties gaidą ir jis labiau mane suspaudžia, bet ne itin tvirtai. Ir vakar nebuvo tvirtas, bet šiandien visai nusilpo. Paglosto man galvą, prispaudžia lūpas man prie viršugalvio.

– Ačiū tau, Obern, – ištaria tyliai. – Už labai daug ką. Bet pirmiausia už tai, kad tave viskas taip pat užkniso, kaip ir mane.

Ir vėl juokiuosi. Jis visada su tais juokeliais, net ir paskutinį kartą.

– Tu, Adamai, gal gali išvardinti konkrečiau, nes mane šiuo metu labai daug kas yra užknisę.

Jis atleidžia glėbį ir sukaupia visas jėgas, kad pajėgtų pasiversti ant šono ir pažvelgti man į akis. Galėtum sakyti, kad jo akys rudos, bet jos ne rudos. Jose – sluoksnis ant sluoksnio rudos ir žalios, jie susiliečia, bet nesusilieja, ir į mane dar nėra žvelgusios jokios kitos tokios įdėmios, tokios ryškios akys. Tos akys kažkada buvo už viską šviesesnės, bet dabar jas palaužė nesavalaikė lemtis, dabar jas iš lėto palieka spalvos.

– Aš konkrečiai noriu pasakyti, kad mus abu žiauriai užkniso Mirtis, negailestinga bjaurybė. Bet dar ir tėvai, nes jie nesupranta. Neleidžia man turėti to, ko noriu už viską labiau.

Jis teisus. Tiedu dalykai žiauriai užkniso. Bet per pastarąsias kelias dienas mes jau tiek kartų tai aptarėm, kad ir patiems aišku, jog mes pralaimėjom ir jų viršus. Dabar aš tenoriu sutelkti vien į jį, sugerti jį iki paskutinio lašo, kol jis dar šalia.

– Bet tu dėkojai už labai daug ką. O už ką dar?

Jis nusišypso ir pakelia ranką man prie veido. Nykščiu perbraukia lūpas, ir aš jaučiu, kaip širdis beviltiškai veržiasi iš krūtinės, nori likti su juo ir paleisti į Portlandą skristi tik mano išnarą.

– Ačiū, kad leidai man būti tavo pirmuoju, – prataria jis. – Ir kad tu buvai man pirmoji.

Ta šypsena staiga permaino jį: prieš mane – nebe šešiolikmetis mirties patale, o gražus, gyvybingumu trykštantis paau-glys, prisiminęs, kaip pirmą kartą mylėjosi.

Nuo jo žodžių ir nuo jo reakcijos į savo paties žodžius aš irgi droviai šypteliu – prisimenu tą naktį. Tada dar nenutuokėme, kad jį parkraustys į Teksasą. Jau žinojome, kokia prognozė, mėginome su ja susitaikyti. Visą vakarą kalbėjomės apie tai, ką būtume galėję patirti, jei mums būtų buvusi duota am-žinybė. Kelionės, santuoka, vaikai (ir jų vardai), visos vietos, kur būtume galėję gyventi, ir, žinoma, seksas.

Pranašavome sau įstabų seksualinį gyvenimą, jeigu tik būtų lemta. Visi mūsų draugai būtų mums pavydėję. Mylėtu-mės kas rytą prieš eidami į darbą, kas naktį prieš eidami mie-goti, o kartais dar ir per vidurį.

Prisijuokėm, bet netrukus abu aptilom supratę, kad tai vienintelis dalykas, kurį dar galim pakeisti. Visa kita, visa ateit-is mums nebeprisiklausė, bet šios vienintelės asmeniškios patir-ties iš mūsų neatims net mirtis.

Nieko nesitarėm. Ir nereikėjo. Jis tik pažvelgė į mane ir jo akyse aš perskaičiau viską, apie ką ir pati galvojau, mudu pradėjom bučiuotis ir nesiliovėm. Bučiavomės nusirengdami, bučiavomės liesdami vienas kitą, bučiavomės verkdami. Bu-čiavomės, kol abu baigėme, ir netgi tada vis dar bučiavomės džiūgaudami, kad, stoję į kovą su gyvenimu, mirtimi ir laiku,

laimėjome bent vieną mažytį mūšį. Vis dar bučiavomės, kai jis po visko mane apglėbė ir pasakė, kad myli.

Visai kaip laiko apglėbęs dabar, kai mes vėl bučiuojamės.

Ranka jis liečia man kaklą, o lūpomis švelniai praskiria manąsias, tarsi graudžiai pradėdamas atsisveikinimo laišką.

– Obern, – šnabžda jo lūpos, liečiančios manąsias, – aš tave labai labai myliu.

Mūsų bučinyje pajuntu savo ašarų skonį ir man net bjauru, kad esu tokia silpna, gadinu mūsų atsisveikinimą. Jis atsi-traukia ir prispaudžia savo kaktą prie manosios. Gaudau orą, nors jo netrūksta, apima panika, užgula sielą, sunku net mąs-tyti. Liūdesys tarsi šiluma užlieja krūtinę, ir kuo arčiau širdies jis slenka, tuo sunkiau išmatuojamą įtampą kelia.

– Pasakyk man ką nors apie save, ko niekas daugiau neži-no. – Jis pažvelgia į mane, o jo balsas persmelktas graudulio. – Ką nors, kas būtų tik man.

Šito prašo kasdien, ir kiekvieną dieną aš pasakau jam ką nors, ko dar niekada nebūnu ištarusi balsu. Turbūt jam gera žinoti apie mane tai, ko niekas niekada nežinos. Užsimerkiu ir mąstau, o jo rankos bėgioja mano oda, kiek tik pasiekia.

– Aš niekad niekam nepasakojau, kas darosi mano galvoj naktį, nuėjus miegoti.

Jo ranka stabteli man ant peties.

– O kas darosi tavo galvoj?

Atsimerkiu ir žvelgiu tiesiai į jį.

– Mąstau apie visus tuos žmones, kurie verčiau mirtų vie-toj tavęs.

Jis atsako ne iš karto, bet pamažu jo ranka vėl pajuda, slenka žemyn mano ranka, pasiekia pirštus. Jis uždeda savo plaštaką ant manosios.

– Nemanųčiau, kad daug priskaičiuoji.

Prisiverčiu švelniai šyptelėti, papurtau galvą.

– Žinok, priskaičiuoju. Tikrai nemažai. Kartais net pradedu vardint visus vardus, kokius tik sugalvoju, net žmonių, kurių niekad nesu sutikęs. Kartais net išsigalvoju.

Adamas žino, kad aš nerimtai, bet nuo mano žodžių jam truputį geriau. Nykščiu nubraukia ašaras man nuo skruosto, ir man vėl sukyla pyktis, kad net dešimties minučių neištveriu nepravirkusi.

– Atleisk, Adamai. Aš labai stengiaus neapsiverkti.

Jo akys sušvelnėja.

– Jei šiandien būtum taip ir nepravirkusi, aš nebūčiau to ištvėręs.

Sulig tais žodžiais nustoju su savimi kovoti. Sugniaužiu jo marškinėlius, įsikniaubiu į krūtinę ir imu kūkčioti, o jis laiko mane apkabinęs. Pro ašaras stengiuosi išgirsti plakant jo širdį, jaučiu norą išplūsti jo kūną, kad taip nedidvyriškai pasiduoda.

– Aš tave labai labai myliu, – prataria jis beveik be žado, smaugiamas baimės. – Visada mylėsiu. Net kai nebegalėsiu.

Nuo šių žodžių dar labiau įsiraudu.

– Aš irgi tave visada mylėsiu. Net kai atrods, kad jau nebegalima.

Mes laikomės vienas kito, o mus užplūsta toks žudantis liūdesys, kad nebesinori gyventi. Sakau jam, kad myliu, nes jis privalo žinoti. Ir vėl sakau. Vis sakau ir sakau, niekad gyvenime dar tiek kartų nesu to ištarusi. Kiekvieną kartą jis man atsako, kad irgi myli. Mes tiek kartų tai pasakome, kad aš jau nebežinau, kuris kuriam atsakinėja, bet mes vis tai kartojame, kartojame ir nesiliaujame, kol mano ranką paliečia jo brolis Trėjus ir praneša, kad metas eiti.

Mes vis dar tai sakome, paskutinį kartą pasibučiuodami.
Mes vis dar tai sakome, nepaleisdami vienas kito iš rankų.
Mes vis dar tai sakome, vėl paskutinį kartą pasibučiuo-
dami.
Aš vis dar sakau...